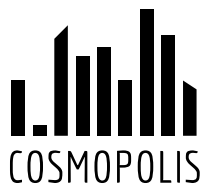

REBECCA RAISIN

Pojízdná
**ČAJOVNA
SPLNĚNÝCH
SNŮ**

COSMOPOLIS

REBECCA RAISIN

Pojízdná
ČAJOVNA
SPLNĚNÝCH
SNŮ

Přeložila Jana Kordíková

First published in Great Britain by HQ, an imprint of HarperCollins*Publishers* Ltd.
2019 under the title ROSIE'S TRAVELLING TEA SHOP
Copyright © Rebecca Raisin 2019

Translation © Grada Publishing a.s. 2024, translated under licence from
HarperCollins*Publishers* Ltd.

Rebecca Raisin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024
Translation © Jana Kordíková, 2024
Cover Design by HQ 2021

ISBN 978-80-271-5083-0

*Hrdinovi mého vlastního milostného příběhu,
tato kniha je pro tebe, Ashley.*

KAPITOLA PRVNÍ

„Ty prostě vůbec nejsi spontánní, Rosie...“

Určitě jsem špatně slyšela. Když jsem unavená, mozek mi i při největším vypětí úplně nefunguje. Ale teď po dvaceti hodinách na nohou mi ta slova splývají a vůbec se mi nedaří rozluštit, co tím naznačuje.

Je sobota, 2. února, těsně po druhé hodině ranní, takže mi je oficiálně dvaatřicet. Za normálních okolností bych měla dávno spát, ale já se zdržela v práci, protože jsem se rozhodla, a to zcela spontánně, upéct dort se slaným karamellem, abych si ho pak mohla dát spolu s Callumem, doufala jsem totiž, že tentokrát na moje narozeniny nezapomene.

Nikdy si moc nepotrpěl na detaily, v tom jsme byli naprostý opak, tak si to snažím nebrat osobně, trochu ale doufám, že tohle je jenom předehra báječné narozeninové oslavy, a ne první známky hádky.

„Promiň, Callume, co jsi to říkal?“ snažím se ze všech sil mluvit vesele a s předstíranou energií piju laciné červené víno, které jsem objevila v zadní části skříně, poté co mi Callum oznámil, že by si rád promluvil. Nenápadně se dívám na stůl vedle sebe, jestli se tam neobjevil hezky zabalený dárek, ale bohužel na něm nic nestojí, až

na sloupeček starých kuchařek. Vždyť přece žádné dárky nepotřebuju, ne? Lásky se dá prokázat i jinými způsoby, možná mi ráno připraví úžasnou snídani do postele...

Zavírají se mi oči. Už je dávno po půlnoci, bolí mě nohy a jsem k smrti utahaná. Svůdným hláskem mě láká měkounká postel. *Pojď ke mně a prospi se, Rosie!* volá. V bdělém a přičetném stavu mě nedokáže udržet ani myšlenka na kousek náramně chutného narozeninového dortu. Dobře ale vím, že se musím soustředit, protože Callum mi chce něco říct...

„Ty spíš?“ Jeho kňourání mě probere k životu. „Rosie, prosím, nekomplikuj to víc, než je nutné,“ prohlásí, jako bych snad tu únavu úmyslně předstírala.

Co nemám komplikovat – co mi uniklo? Zavrtím hlavou a doufám, že se mi rozsvítí. „Jak nejsem spontánní? Co tím vůbec myslíš!“ Možná je nervózní, protože se mi chystá ukázat dvě letenky na Bahamy. *Všechno nejlepší, Rosie, běž si rychle sbalit!*

Vypustí ze sebe dlouhý a unavený povzdech, jako bych měla dlouhé vedení, a mě najednou zarazí, že na mě v tuhle pokročilou hodinu mluví v hádankách. Vždyť já už za pět hodin musím vyrazit na nákup ryb.

„Koukni...“ Pročísne si rukou řídnoucí zrzavé vlasy. „Asi nám je oběma jasné, že je po všem, ne?“

„Po všem?“ Spadne mi brada. Na jak dlouho jsem si to zdřímla? „Cože... s námi?“ Kvůli mé nevěřící atmosféře zhoustne. Tohle tedy oslavu narozenin nepřipomíná ani přibližně.

„Jo, s námi,“ potvrdí a odvrátí oči.

„Je po všem, protože nejsem...“, prsty ve vzduchu naznačím uvozkovky, „dost spontánní?“ On snad do sebe nalil mé tajné zásoby sherry na vaření?

Manžel se na mě dál odmítá podívat.

„Jsi moc usedlá. Dny si plánuješ s vojenskou přesností – od chvíle, kdy se probudíš, až do okamžiku, kdy si jdeš lehnout. Všechno má přidělené časové okno. Nezbyvá ti vůbec žádný prostor pro zábavu a bezstarostnost, natož pak abychom spolu spali v den, kdy to nemáš naplánované.“

Možná jsem plánovačka, ale vzhledem k tomu, že pracuju jako zástupkyně šéfkuchaře v uznávané londýnské restauraci *Époque* oceněné michelinskou hvězdou, to ani jinak nejde. A jemu by to mělo být jasné, protože zastává stejnou pozici v jiné restauraci (která bohužel žádnou michelinskou hvězdu nemá). Kdybych náš společný čas neplánovala, tak bychom se vůbec neviděli! A nezvládla bych udělat všechno to, co je každý den potřeba udělat. Obrovský stres je dost mírné vyjádření.

„Já... já...!“ Netuším, co na to říct.

„Vidíš?“ Zpraží mě pohledem, jako bych byla vzpurné dítě. „Vždyť tobě je to úplně jedno! Víc emocí by snad projevila pokojová kytka! Občas jsi fakt jak leklá ryba, Rosie.“

Po tom obvinění sebou škubnu, jako by mi dal políček. „To bylo dost drsné, Callume. Jak mi můžeš něco takového říct?“ Musím upřímně uznat, že na veřejné projevy emocí si opravdu nepotrpím. Když chci člověku vyjádřit lásku, udělám to talířem jídla, na jehož přípravě si dám dost záležet. Já se totiž vyjadřuju přes vaření.

Pak mi to najednou dojde. „Máš někoho jiného.“

Má dost slušnosti na to, aby zčervenal.

Sevře mě pocit naprostého zoufalství a zvedne se mi žaludek. Jak mohl?

„No?“ naléhám na něj znovu. Když už mě tu ostřeluje pravdou zleva, zprava i zprostředka, tak by měl mít dost slušnosti na to, aby

se přiznal, že na našem... rozchodu má svůj podíl. Srdce mi úplně drtí pocit křivdy. Doufám, že spím a jenom se mi to zdá.

„No, mám, ale to přece není nic divného, ne? Vždyť jsme jako dvě lodi, co se v noci míjejí. Kdybys byla víc...“

„Neodvažuj se říkat spontánní.“

„... kdybys nebyla tak upjatá.“ Přiměje se k úsměvu. *Úsměvu.* Znam vůbec toho chlapa, kterému nedělá problém mi takhle dupat po srdci?

Neochotně pokračuje, obličej mu zrudne rozpaky. „Jde o to... jsi tak předvídatelná, Rosie. V tvé budoucnosti, tedy vlastně v naší budoucnosti není žádné překvapení, protože ji máš naplánovanou na mikrosekundy! Nadosmrti budeš dělat zástupkyni šéfkuchaře, každý den si budeš od rána do večera plánovat. Od všech si budeš udržovat odstup. A i když od tebe odejdu, nic na svém životě nezměníš.“ Potřese hlavou, jako bych ho zklamala, ale zjihne mu hlas. „Mrzí mě to, Rosie. Opravdu, úplně to mám před očima – nikdy se nevdáš a vypěstuješ si tu nejúspornější bylinkovou zahrádku na téhle straně Temže. Ale nepřeju ti to. Opravdu doufám, že si najdeš někoho, kdo tě rozpálí. Ale já to nejsem, Rosie.“

Co to jako má být? Takže on mi dává kopačky, a ještě mi tu plánuje staropanenskou budoucnost, kde mi společnost bude dělat jenom estragon? Tak to ani náhodou! Sice už jsem nespala celou věčnost, ale hlupáka ze mě nikdo dělat nebude. Láska, kterou k němu cítím, mi projede celým tělem, ovšem pak si vzpomenu na tu druhou ženu, což mě v mém odhodlání ještě posílí.

Vzdychne a vrhne po mně soucitný úsměv. „Nerad to říkám, Rosie, ale začínáš být jako tvůj táta. Nechceš opustit...“

„Vypadni,“ řeknu mu. Už ho nechci ani vidět.

„Cože?“

Tak leklá ryba, jo? „VEN!“ Zmůžu se na ten nejhlasitější křik, jakého jsem schopná.

„Já si myslel, že se nejdřív dohodneme, jak si rozdělíme majetek.“

„Vypadni, Callume, myslím to vážně.“ Neudělám mu tu radost, že bych se od něj nechala zadupat hluboko do země jen proto, že si myslí, že může.

„Dobře, ale tenhle byt si nechám já, ty si můžeš...“

„HNED!“ Ještě silnějším řevem překvapím i samu sebe. *Když mě chceš vidět pořádně rozpálenou...* „VYPADNI!“

Vyskočí z pohovky a pospíchá na chodbu, kde zahlédnu malou tašku, kterou si tam připravil, protože výsledek našeho „rozhovoru“ znal už dávno předtím. Naposledy se na mě provinile ohlédne a pak za sebou práskne dveřmi. A najednou je pryč.

Jako by nebylo nic těžkého mě opustit.

Lehnu si na pohovku, přitisknu si polštář k hrudníku a čekám, až se ta bolest o něco zmírní. Jak se to mohlo takhle pokazit? V jeho životě se objevil někdo jiný. Kde vůbec našel čas si s někým něco začít?

Jasně, já nikam moc nechodím, jenom pracovně, ale to je proto, že na to nemám čas. Rozhodně nejsem jako otec! Ne, Callum tenhle argument použil jen proto, že dobře ví, jak jsem na tohle srovnání citlivá.

Jed z jeho slov se mi šíří po duši a dostavují se pochyby. Opravdu nejsem dost spontánní a jsem příliš předvídatelná?

Musím uznat, že mám pocit, že stojím na místě, do všeho v životě se mi vkrádá nuda, a to včetně mého jídelního lístku. Jeden den splývá s druhým bez viditelných změn, možná až na denní menu. Jasně, moje kariéra se vyvíjí pozitivně, ale poslední dobou jako bych ztrácela nadšení. Už jsem pinzetou ozdobila výhonky mikrozeleniny tolik jídla, že toho mám až do konce života dost. Nebo servírování

miniaturních porcí za maximalistické ceny. Či neustálých hádek v kuchyni. Hluku, vzteku a zákeřných útoků. Že nikdy nevidím modré nebe ani západ slunce. Že se v rozumnou dobu nemůžu posadit vedle manžela na pohovku a hned neusnout.

Je to moje chyba? Opravdu jsem jako leklá ryba? Vyhovuje mi pravidelný rozvrh a řád, díky čemuž mám pocit, že dobře znám své místo ve světě. Všechno mám pod kontrolou a dokonale uspořádané. V mém životě nemá místo nepořádek, zmatek a chaos, žádná jeho část se mi nikdy nevymkne kontrole. Tahle potřeba neustále vše řídit je následek mého dětství. Opravdu jí teď padne za obět moje manželství?

Vždyť mi slíbil, že mě bude milovat v dobrém i ve zlém.

To mám doufat, že přijde k rozumu, nebo snad žádonit, aby se ke mně vrátil?

S povzdechem si dám ruku na srdce a snažím se tu bolest zmírnit. Už nikdy mu nebudu důvěřovat. Odjakživa si potrpím na pravidla, a když mě někdo podvádí... tak mu to prostě nemůžu odpustit.

Ale vždyť jsme přece měli naplánovaný celý život, zatraceně. Naše první dítě jsme chtěli počít v roce 2021, druhé pak roku 2023. A on si teď klidně takhle odejde! Copak nechápe, že jsem byla ochotná se pro naši budoucí úžasnou rodinu vzdát kariéry? Kariéry, na kterou jsem se tak nadřela? A udělala bych to moc ráda!

A teď přijde s tímhle?

V gastrosvětě se drby budou šířit jako požár ve stepi. Moje jméno bude zaznívat v souvislosti se skandálem, za který vůbec nemůžu. Trvalo mi patnáct let, než jsem se vypracovala na svou pozici, musela jsem kvůli tomu obětovat spoustu věcí, mimo jiné společenský život, volný čas a skutečná přátelství. Ale to všechno bylo součástí všeobecného obrazu, tapiserie utvářející celý náš život.

Když na to všechno myslím, rozbolí mě z toho hlava.

Nejradši bych se rozplakala, naříkala a trápila se kvůli té druhé ženské nebo se zvedla z pohovky a ten s láskou upečený dort hodila na zeď, případně ho s usazeným obličejem celý snědla, zkrátka předvedla nějakou dramatickou scénu jako z filmu – ale neudělám to. Místo toho tvrdě usnu a vzbudím se, až když mi ráno začne ne skutečně brzy pípát budík. Zároveň mi začne být jasné, že prostě musím odjet z Londýna. Ve dvaatřiceti by mohlo přijít mé znovuzrození, ne?

Že nejsem dost spontánní? Že jsem leklá ryba? Stará panna? Jako můj otec?

Já ti ještě ukážu.

KAPITOLA DRUHÁ

Na tržišti v Billingsgateu se slaná vůně mořských plodů téměř vytrácí. Pospíchám do rybárny, rychle odříkám svou objednávku a obvyklému nezávaznému hovoru se raději vyhnou. John, který prodává ty nejčerstvější mořské produkty na téhle straně od Cornwallu, si mého rozrušení všimne.

„Co se děje, Rosie? Dneska jsi nějak jiná.“ Přeměří si mě od hlavy k patě, jako by se snažil odhalit, co se se mnou děje.

„Ale,“ říkám a v hlavě mi víří myšlenky, „ráno jsem nestihla čaj.“ To je moje další velká láska. Výroba čajových směsí pro nejrůznější situace a nálady. Na probuzení. Na uklidnění. A na všechno mezitím. Aspoň mám záložní plán – kdybych někdy odešla z práce, mohla bych prodávat čaj!

John nakloní hlavu na stranu. „Nezdá se, že bys ho potřebovala, Rosie. Vypadáš plná života.“ Pokrčí rameny. „Což se o tomhle chlapíkovi říct nedá.“ Ukáže na mrtvého platýse, který na mě zírá zakalenýma očima. Pak ze sebe John vydá své charakteristické zahýkání a já sebou lehce trhnu, že mě taky přirovnává k leklé rybě. Moji objednávku zabalí a slíbí mi, že ji na ledu co nejrychleji dopraví do *Époque*.

Opravdu vypadám plná života?

Když mířím k řezníkovi, abych mu potvrdila objednávku na tento týden, tak mi to náhle dojde. Neměla bych být celá opuchlá, mít zarudlé oči a bolavou hlavu, protože jsem se celou noc převracela v posteli? Ale místo toho mnou proudí nezkrotná energie, protože mi dochází, že se chystám udělat něco, co se mi vůbec nepodobá, cosi troufalého a naprosto nečekaného – sice si ještě nejsem jistá, co přesně to bude, ale náhle zatoužím po obrovské změně. *Jejda.*

Vždyť já jsem přece předvídatelná Rosie. Žádné změny prostě nedělám.

Ale teď světu dokážu, že to není tak úplně pravda. Že rozhodně nepřeshlapuju na místě. Překvapím dokonce i Calluma tím, že udělám přesný opak toho, co čeká. Ale musím jednat rychle, protože jinak se k tomu nikdy neodhodlám.

Předvídatelnost má i své nevýhody a je načase, abych vše trochu rozpohybovala. Rovnýma nohama skočila do nové skutečnosti.

Zatím však ještě netuším, jaká přesně bude.

Když pomyslím na svého kdysi tak báječného, milujícího rusovláseho manžela, sevře se mi hrudník. Ty myšlenky co možná nejrychleji vyženu z hlavy. Jdu dál, v hlavě si opakuju mantru: *nesmíš se zhroutit, drž se* a slibuju si, že až budu sama, budu si naříkat, co hrdlo ráčí.

Zajdu k řezníkovi na boroughském trhu, pak ještě do francouzské pekárny a nakonec i k našemu dodavateli čerstvé zeleniny, čímž vyřídím všechny pochůzky a můžu se pustit do přípravy obědů.

Když dorazím do restaurace *Époque*, najdu naši provozní, jak je zabraná do jakýchsi čísel a před sebou má postavený nedotčený hrnek horkého espressa. Sally mám ráda odjakživa – je to hubatá a veselá dívka z Glasgow, která kouří jako tovární komín, ale svou práci odvádí přímo skvěle.

„Dáš si kafe?“ zeptá se nepřítomně a listuje papíry.

„Jo. Chci si promluvit,“ oznámím jí, odložím si tašku na lavici a posadím se k ní ke stolu.

„To zní dost zlověstně.“ Rychle se na mě podívá, pak odběhne ke kávovaru, který jí prská a syčí pod rukama.

Rozbolí mě z toho hlava. Nedělám náhodou velkou chybu? Vždyť po změně toužím už tak dlouho. Jenomže teď jde dost těžko poznat, jestli si náhodou jenom něco nenalhávám. Callum mě přiměl k akci, ale není to ode mě nic nerozvážného, nebo snad ano?

Uvnitř mě sice nahlodávají pochybnosti, ale navenek si zachovávám klid a působím vyrovnaně. Rozvážu si šátek a rozhlížím se po restauraci. Do přední části podniku se moc často nedostanu. Když jsem v *Époque* začínala, byla zařízená v secesním stylu, ale od té doby prošla řadou rekonstrukcí a teď se honosí industriálním stylem. Každý úspěšný londýnský podnik musí držet krok s dobou, aby dál byl „in“ a nezačal být „out“.

A pro kuchyň platí to samé. Pořád musím být ve střehu a vyhlížet další novou gastronomickou senzaci. Jídla, která hostům vyrazí dech, zajistí nám skvělé recenze a rezervace na příštího půl roku.

Vyzkoušela jsem všechno, co snad existuje: molekulární gastronomii, smyslovou gastronomii, multisenzoriální gastronomii. Sice to všechno vypadá velmi působivě a nasýtí se tím mysl, tělo i duše, ale čas od času mám spíš chuť připravit hrnec sytého jídla pro zlepšení nálady, bez žádných zbytečných ozdob. Věnovat se poctivým a v tom nejlepší smyslu obyčejným jídlům, která člověku zaplní břicho a zahřejí u srdce. Ovšem to se v michelinské restauraci jako *Époque* nikdy nestane.

Sally se vrátí a postaví vedle mě malý hrnek. „Tak sem s tím,“ prohlásí a přejeďe mě pohledem od hlavy k patě. Já tenhle její naprosto